

РЕШЕНИЕ

№ 24233

гр. София, 20.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 06.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **7757** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК.

Образувано е на основание постъпила жалба от М. С. Б. от [населено място] против Отказ на Директора на Дирекция „Паркиране и мобилност“ към ЦГМ, обективиран в Писмо изх. №9767/12.07.2024 г., с който ѝ е отказано право на локално платено паркиране. Твърди се, че оспорения отказ е издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в нарушение на материалноправните разпоредби. Според оспорващата административният орган неправилно е приел, че за да бъде уважено искането ѝ следва да е вписана като ползвател на МПС в талона на автомобила, защото нито една разпоредба от НОДТСО не се съдържа такова изискване. Представила е документ, доказващ валидно правно основание за ползване на ППС, тъй като не е негов собственик и всички необходими документи за уважаване на искането. Поради това счита, че отказът е незаконосъобразен и като такъв следва да бъде отменен и преписката върната на административния орган със задължителни указания да издаде искания административен акт. Претендира присъждането на направените разноски.

Ответникът, Директора на Дирекция „Паркиране и мобилност“ към ЦГМ, в изпратено становище заедно с преписката, оспорва жалбата като неоснователна. Счита, че доколкото с разпоредбата на чл.4, ал.3, в сила от 07.11.2023 г., от Наредба №I-45/24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение, пускане в движение, временно отнемане прекратяване и възстановяване на регистрацията на МПС и ремаркета, теглени от тях и реда за предоставяне на данни за регистрираните

превозни средства е предвидено, че физическо или юридическо лице, което използва превозно средство по силата на правно основание, различно от правото на собственост, следва да бъде вписано в свидетелството за регистрация като ползвател на превозното средство по искане на собственика, при липса на такова нормативно изискуемо вписване, каквото безспорно е налице в настоящия случай, следва да бъде издаден отказ за винетен стикер за паркиране. Тези доводи се поддържат от процесуалния му представител в съдебно заседание адв. М. Г., поради което се иска жалбата да бъде отхвърлена и да се присъдят направените по делото разноски.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната пред административния орган преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

С подадено заявление вх. №234828/27.06.2024 г. до „Център за градска мобилност“ ЕАД М. С. Б. е поискала издаване на годишен винетен стикер за срок от една година за локално платено паркиране в зоните за почасово платено паркиране за ползвания от нея лек автомобил „БМВ“ с рег. [рег.номер на МПС], който ползва по силата на договор за заем за послужване, за адрес[жк], [жилищен адрес]. Към заявлението са приложени свидетелство за регистрация - част 1 за автомобила, нотариален акт №171/1995 г. за покупко-продажба на недвижим имот, декларация на основание чл.71 от НОДТСО, вр. §1, т.2 от ДР на ДОПК, удостоверяваща, че лицето живее в имот с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] който е собственост на нейната майка. Представен е и договор за заем за послужване от 14.03.2023 г., по силата на който В. Л. Х. й е предоставил безвъзмездно за временно ползване МПС, за което е поискано издаването на годишен винетен стикер. В чл.3 от същия е договорено, че заемателят се задължава да ползва вещта по предназначение, в чл.4 е договорено, че заемателят се задължава да върне вещта по поискване, а в чл.4А – че договърът е без определен срок.

Във връзка с подаденото заявление е издадено оспореното Писмо изх. №9767/12.07.2024 г., на Директора на Дирекция „Паркиране и мобилност“ на „Център за градска мобилност“ ЕАД. В него е посочено, че видно от представеното свидетелство за регистрация на ППС с рег. [рег.номер на МПС], заявителят не е вписан като ползвател, съгласно чл.4, ал.3 от Наредба №І-45/24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение, пускане в движение, временно отнемане прекратяване и възстановяване на регистрацията на МПС и ремаркета, теглени от тях и реда за предоставяне на данни за регистрираните превозни средства, при което и поради неизпълнение на това изискване право на локално платено паркиране на заявеното основание за ползване на ППС не може да бъде предоставено.

За установяване компетентността на издателя на оспорения отказ по делото е представена Заповед №РД-09-146/23.12.2022 г., издадена от Изпълнителния директор и от Председателя на съвета на директорите при ЦГМ, с т.І.2 от която на основание чл.78 от НОДТСО и раздел II от Заповед №СОА21-РД95-577/26.11.2021 г. на Кмета на СО на Директора и на Зам.-директора на дирекция „Паркиране и мобилност“ е предоставено правомощие да издават отказ за издаване на винетен стикер при липса на нормативно регламентирани обстоятелства, удостоверяващи правото по чл.71 и чл.72, вр. чл.77 от НОДТСО.

Видно от приложената по делото Заповед №СОА21-РД95-577/26.11.2021 г., издадена

от Кмета на СО, със същата е въведен режим на локално платено паркиране по подзони, на основание чл.73 от НОДТСО за ППС, чиито ползватели, в качеството на физически лица, отговарят на изискванията на чл.71 и чл.72 от НОДТСО. От отразеното от длъжностно лице от ЦГМ върху подаденото от оспорващата заявление се установява, че имотът, в който живее, попада в 3б подзона.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА като подадена от активно легитимирано лице, с правен интерес от оспорването като адресат на неблагоприятен за него административен акт, подлежащ на съдебен контрол. Същата е подадена и в срок. Няма данни за датата, на която оспорващата е уведомена за издадения отказ, но доколкото същият е от дата 12.07.2024 г., а жалбата е подадена на 26.07.2024 г., то спазен е законопредвидения 14-дневен срок за оспорването му. Освен това в писмото не е посочено пред кой орган и в какъв срок подлежи на оспорване, при което приложим е срока по чл.140, ал.1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е и ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт, на всички основания по чл. 146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Оспореният акт е издаден от компетентният орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно предвиденото в разпоредбата на чл.78 НОДТСО, според която разпоредба винетните стикери за платено локално паркиране се издават, активират, анулират и контролират от общинското дружество "Център за градска мобилност" ЕАД по ред и при условия, определени със заповед на Кмета на Столична община. В случая действащата към датата на издаване на отказа е Заповед №РД-09-146/23.12.2022 г., издадена от Изпълнителния директор на ЦГМ, който е и органа, овластен, както от посочената Наредба, така и от кмета на СО със Заповед ССОА21-РД95-577/26.11.2021 г. да издава, активира, анулира и контролира винетните стикери за платено локално паркиране и който е възложил тези свои правомощия на Директора на дирекция „Паркиране и мобилност“, издал оспорения отказ.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на акта. Макар да не е издаден като решение, доколкото е издаден в писмена форма и от съдържанието му става ясно, че е отказано издаване на искания винетен стикер за локално паркиране, съдът приема, че е спазена изискуемата от закона форма и оспореното писмо има белезите на ИАА. Изложени са фактическите и правните основания за издаването му. Посочени са фактите и обстоятелствата, обосновавали извод, че на заявителя не следва да бъде издаван искания винетен стикер за локално паркиране. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на издателя му. В оспореното писмо са посочени достатъчно разбираеми мотиви за неговото издаване. Фактическите и правни основания за издаването на административния акт представляват неговите мотиви и същите са отделен реквизит, съгласно чл.59, ал.2, т.4 АПК, което е сторено в настоящия случай. Предвид изложеното съдът намира, че не е налице нарушение във формата на акта, което да обосновава неговата отмяна на основание чл.146, т.2 АПК.

Оспореният отказ е издаден при липсата на допуснати нарушения на

административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК и да обуславят отмяната му на това основание. Конкретни доводи в тази насока не са изложени и в жалбата. Според съдебен състав нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Т. процесуално нарушение в случая не се констатира. Предвид това не е налице и основание за отмяна по смисъла на чл.146, т.3 АПК.

Съдът намира обаче, че процесния отказ е издаден в несъответствие с приложимите материалноправни разпоредби – основание за отмяната му по чл.146, т.4 АПК.

Съгласно чл.72 НОДТСО правото на локално платено паркиране се предоставя на физически лица, които управляват ППС по силата на право на собственост или на правно основание, различно от правото на собственост, и са с постоянен адрес, идентичен с адреса на обособения жилищен имот, който използват за жилищни нужди. Според чл.77, т.2, б.,„д“ НОДТСО за установяване на обстоятелствата по чл.72, при подаване на заявлението лицата предоставят документ, доказващ валидното правно основание за ползване на ППС в случай, че не са собственици - копие и оригинал за справка.

Няма спор между страните, че оспорващата е с постоянен адрес, идентичен с адреса на имота, който използва за жилищни нужди и който попада в синя зона за почасово платено паркиране. Спорният въпрос по делото е дали по отношение на М. С. Б. е налице първата предпоставка на чл.72 НОДТСО – управление на ППС по силата на правно основание, различно от правото на собственост, както и дали невписването на ползвателя в свидетелството за регистрация на ППС е основание за процесния отказ. В мотивите на оспореното писмо административният орган не е отрекъл правното основание за ползване на ППС, но е приел, че доколкото ползвателят не е вписан в свидетелството за регистрация, няма право на винетен стикер за локално платено паркиране.

Съдът намира, че представения със заявлението договор за заем за послужване, сключен между собственика на МПС и М. С. Б. установява наличието на правно основание по смисъла на чл.72 НОДТСО, доколкото от съдържанието му е видно, че собственикът на МПС го е предоставил на заемателя за временно ползване без определен срок, като същият се е задължил да го ползва по предназначение. Н. на ползвателя в свидетелството за регистрация на ППС съдът намира, че не е основание за процесния отказ. Това е така, тъй като, противно на доводите на ответника, съдът намира, че разпоредбата на чл.4, ал.3 от Наредба №I-45/24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение, пускане в движение, временно отнемане прекратяване и възстановяване на регистрацията на МПС и ремаркета, теглени от тях и реда за предоставяне на данни за регистрираните превозни средства не вмения задължение за това. До този извод се стига, тъй като в същата е предвидено, че вписването се извършва по искане на собственика, като към заявлението за регистрация се предоставя писмено съгласие на собственика и ползвателя. Следователно, с тази разпоредба не е предвидено задължение, а право на собственика да впише ползвателя в свидетелството за регистрация на собствения си автомобил и то при съгласие на ползвателя. Н. му в свидетелството за регистрация не лишава ползвателя от правата, които той има по силата на документа, предоставящ му право на ползване на ППС. Като е приел противното, административният орган е издал отказа си с противоречие

с материалния закон. В тази връзка следва да се посочи, че и самата разпоредба на чл.72 от НОДТСО не поставя изискване ползвателят да е вписан в свидетелството за регистрация. Доколкото съдът прие, че разпоредбата на чл.4, ал.3 от Наредба №I-45/24.03.2000 г. не вменява задължение, а право, за да се приеме, че само ползвателите, вписани в свидетелството за регистрация, имат право на процесния винетен стикер, това следва изрично да е предвидено в НОДТСО. След като не е предвидено, издадения отказ, мотивиран със същото, се явява незаконосъобразен.

Предвид изложеното по-горе и при липса на спор относно изпълнението на другото условие по чл. 72 от НОДТСО, а именно, че лицето е с постоянен адрес, идентичен с адреса на обособения жилищен имот, който използва за жилищни нужди, то следва извод, че са изпълнени нормативните изисквания за издаване на заявления винетен стикер за локално платено паркиране. Затова оспореният отказ следва да бъде отменен и преписката върната на административния орган за ново произнасяне по подаденото от оспорващата заявление, в съответствие с мотивите на настоящото решение.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК основателно се явява своевременно направеното искане на оспорващата за присъждане на разноски. По делото са налични доказателства за внесена държавна такса от 25 лева, но съгласно т. 2б, б. „а“ от Тарифа № 1 към Закона за държавните такси за таксите, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и министерство на правосъдието, по жалби срещу административни актове се събира проста такса, която за физически лица е в размер на 10 лева. Затова именно разноски в размер на 10 лева ЮЛ, чийто орган е издал оспорения акт, а именно „Център за градска мобилност“ ЕАД, [населено място], следва да бъде осъдено да й заплати. За надвнесената държавна такса от 15 лева оспорващата може да поиска връщане на основание чл.46 от ЗДТ.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.3 и чл.174 АПК Административен съд София – град, Второ отделение, 52-ри състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Отказ на Директора на Дирекция „Паркиране и мобилност“ към ЦГМ, обективизиран в Писмо изх. №9767/12.07.2024 г., с който на М. С. Б. от [населено място] е отказано право на локално платено паркиране по подаденото от нея заявление вх. №234828/27.06.2024 г.

ИЗПРАЩА преписка на Директора на Дирекция „Паркиране и мобилност“ към ЦГМ за ново произнасяне по заявление вх. №234828/27.06.2024 г., подадено от М. С. Б. от [населено място], съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение, в седемдневен срок от влизане в сила на настоящото решение.

ОСЪЖДА „Център за градска мобилност“ ЕАД, [населено място] да заплати на М. С. Б. от [населено място] деловодни разноски в размер на 10 /десет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ:

